

Octavian Goga

22 Nov 1916

Cărbunii când s-or arde în vatră
În nopți se auie țipii și gâr,
În stând la lespesca de piatră
Să te gîndesti c'au ceto și noui

Mărcuț din ~~țipii~~ ^{țipii} se jărată
Vor țesăni scîntei - scîntei -
Pă stî că vîsul meu sălbatic
Să mai apînăis vdată în ei.

— 5

O. Goga, manuscris din noiembrie, 1916

Carmenul,

È carte știută ... - Dăpăto și vise
Cute-mure ~~de neferice nouă~~
Din suflutele noastre amădușoa
S'au coborât aici ca sînge scris.

Din tot ce mi-^{ne} săbură nouă
Dă vîfrie la margini de abise.
S'au poms credinți la foile de cluse
Ca pe-o livadă stropii grei se rouă.

Se scurge vîntea făcîndu-^ă n fil,
Mîncare nouă, dar tu mi-e porți în lue
Carmenul song cu îngălbeniți file ...

Tar vată vici, ca'n lîngștea eternă,
Un nis tremos pe vici se mă'usare,
Cînd voi mo mure să mi-l asterni sub n

Tân, 4 Dec. 1920.

Manuscris, din 4 decembrie, 1920

Datorie

Ciurea, 10/2 1922.

Pe vîr se deal, în largul de Zăpada,
Bebin stîmper, stejarul e de joasă,
Sub toate lui vi cordi se sacoză,
Cînd multele' nserări' prind să cadă.

Der' un mîșcar e gal, e trig și groasă
S-a luptat plămîntă serenată
Din cînd a cînd în noapte; și vorbă
Că în depărtare ura mai veghează ...

El mut și blind, stă țără să se'neline,
Acolo unde în rîfor e urgie,
Belteanul rădăcinilor îl ține ...

Cu înșipă care înfruntînd povara,
Tufăsurat în vechia lui mîndrie,
E nemurcat - vîșagă primăvară

O. Goga, manuscris, din ianuarie 1922

Valul care vult

și la mal se frînge,

Valul vede bine

Sufletu-mi cum plînge

Ca cător mîșcar pe ape, sufletu-mi cum plînge.

Plînge și Frescare

Ca într'o ~~colivie~~, și pustie,

O mirighetvan

Prinsă 'n ~~colivie~~, colivie, colivie.

Priată răzăne măiastră, prinsă 'n ~~colivie~~.

Mare - apă sfîntă,

Tainică și albastră,

Spune-mi cînd mai cîntă

Pasărea măiastră ?

Cînd mi cîntă ca pe venuri - pasărea măiastră ?

Manuscrisul unei poezii inedite, dedicată Veturiei Goga,
la 8.II.1920

Scrisoare adresată de
O. Goga soției sale, Veturia

Marti, 1 April,

Dumel scumpa mea,

E ziua mea: am 40. Anii mi sînt grava vîcî, sînt sîbi
de demult, clipe bîntî se amintesc deavaltina cu tîmîn
pentru ziua de mine și cu speranțe ce mai sunt.
Sînt de ziua mea, mă gîndesc la tine, singurul
numot fie de care mîi rapim, singura temelie
de care clădesc. De-aici din camera asta de ho-
tel, unde stau în singurătate și tăcer, coboșir
în mine mai adînc ca orî-cînd, îți trimit
într-o țigara mea și gîndul că numai atîtele
mîi vor stîni să mîi am, cîte vor putea să
te bucur pe tine.

Dă-mi inimă, Dumel,
și sănătă-l
pe Tavi.

Scrisoare adresată de
O. Goga lui I. L. Caragiale

Seghediu, 22/X. 1912

Iubite noue Iancule,

De după fîbulele celulei mele
dela Seghediu - unde mă ado-
postesc o lună întreagă de
saragiale libertății, îți dau
dîm urî să trăiești la mulți
ani. Să ne lumînec și să
nedapșegă proția omenească.

Al stăse iabitor
ret Goga.

Rps. rec.
LEVELEZO LAP
portofelul

stare drumului

I. L. Caragiale,

Deutschland Schöneberg bei Berlin
Innsbruckerstrasse 6.I.